

82064210420

82032220720

20720

23

22 07 2

0

2

6

0

42
72 0

1 131

082032
012 72122

Capitolul 1

Există anumite locuri unde merg copii ca mine. Acei copii triști, plăcătici și singuratici – copii care sunt diferenți. Indiferent de zilele săptămânii, dacă știi unde să cauți, ne vei găsi: în spatele magazinelor, pe străduțe dosnice, sub poduri care traversează canalele, în spatele garajelor, prin barăci și pe terenuri părăsite. Suntem cu mii. Asta dacă vrei să dai de noi, deoarece mulți oameni nu și doresc acest lucru. Dacă ne zăresc, își mută privirea în altă parte, prefăcându-se că nu ne văd. E mai simplu așa. Să nu credeți în toate prostiile de genul „fiecare merită o sansă“ – când ne văd, se bucură că nu mergem la aceeași școală cu copiii lor, că nu le deranjăm orele, că nu le facem viața un calvar. Și profesorii se bucură. Credeți că sunt dezamăgiți că nu mergem să ne înscriem la școală? Ia mai lăsați-mă în pace! Profesorii râd – nu și doresc astfel de elevi în clasele lor, iar noi nu vrem să fim acolo.

Majoritatea acestor copii se țin departe de școală și formează grupuri de câte doi sau de câte trei. În ceea ce mă privește, mie îmi place să stau singură. Îmi place să găsesc locuri pe unde nu trece nimeni – unde nu sunt nevoie să mă uit în ochii oamenilor și să le văd numerele.

Tocmai de aceea m-am supărat când am ajuns la ascunzătoarea mea de lângă canal și am descoperit că cineva mi-o luase înainte. Dacă ar fi fost vreun vagabond sau vreun drogat, m-aș fi dus în altă parte, însă, spre norocul meu, era unul dintre copiii care se aflau în

clasa „specială“ a domnului McNulty: era unul neastâmpărat, lungan și vorbăreț căruia i se spunea Spider¹.

Când m-a văzut, a început să râdă. A venit țintă la mine și și-a fluturat degetul în fața mea.

– Neascultătoare, neascultătoare! Ce cauți aici, drăguțo?

Am ridicat din umeri și mi-am coborât privirea.

A continuat el în locul meu:

– Nu l-ai mai suportat pe Ticnit? Nici nu te condamn, Jem – e un psihopat. N-ar trebui să fie în libertate, nu-i aşa?

Spider este vânjos, înalt. Este genul care își suflă în ceafă, care uită să păstreze distanță. Cred că de aceea se încăieră tot timpul la școală. E mereu în fața ta, poți să-i simți miroslul. Chiar dacă te întorci, el e tot acolo – nu întelege deloc semnalele, nu pricpe aluziile. Nu-l vedeam în întregime din cauza glugii pe care o aveam trasă pe cap, însă, când s-a aplecat spre mine și m-am dat în spate din reflex, privirile noastre s-au întâlnit și a apărut numărul lui: 12152010. Acesta era un alt motiv pentru care mă simțeam stințări în prezența lui. Bietul nătărău n-are nici o șansă cu un astfel de număr, nu-i aşa?

Fiecare dintre noi are unul, dar eu sunt singura care le poate vedea. Bine, de fapt, nu „le văd“ ca pe ceva ce plutește în aer; îmi apar pur și simplu în minte. Le simt undeva în spatele ochilor. Însă sunt adevărate. Nu-mi pasă dacă nu mă credeți – n-aveți decât, dar eu știu că sunt adevărate. Și le cunosc semnificația. Am descifrat-o în ziua în care a murit mama mea.

Numerele mi-au apărut în minte de când mă știu. Am crezut că toată lumea le vede. Dacă mergeam pe stradă și privirea mea o întâlnea pe a altelui persoane, îi vedeam și numărul. Obișnuiam să i le spun mamei mele în timp ce mă plimba cu căruciorul. Am crezut că îi făcea placere acest lucru. Că mă va considera isteață. Da, vezi să nu!

Ne aflam pe High Street și ne îndreptam în grabă către Departamentul Serviciului Social de unde mama urma să-și ridice alocația săptămânală. De obicei ziua de joi era una bună. Curând,

¹ Păianjen (n.tr.)

foarte curând, putea să-și cumpere chestia aia dintr-o casă dărăpănată de pe strada noastră și să fie fericită preț de câteva ore. Fiecare mușchi din corp îi va fi relaxat, va vorbi cu mine, ba chiar îmi va citi ceva. În timp ce înaintam în grabă, eu strigam numerele oamenilor pe lângă care treteam.

– Zero, doi, unu, patru, doi, zero, unu, nouă! Zero, șapte, zero, doi, doi, zero, patru, șase!

Mama a oprit brusc căruciorul și l-a rotit, astfel încât ne aflam față în față. S-a aplecat și și-a așezat ambele mâini de o parte și de alta a căruciorului, închizându-mă ca într-o cușcă. Strângea de marginile căruciorului cu atâta putere, încât îi vedeam mai clar ca oricând venile care stăteau să pocnească, vânătăile și împunsăturile lăsate de ace. M-a privit în ochi furioasă.

– Ascultă, Jem, mi-a zis, împroscându-mă cu stropi de salivă, nu știu ce tot bombăni acolo, dar vreau să te oprești! Mă scoți din sărite! N-am chef azi. Ai întăles? N-am chef, aşa că taci naibii din gură!

Cuvintele ei împungeau precum un roi de albine furioase, iar veninul lor îmi invada trupul. Și tot timpul cât am stat aşa, față în față, numărul ei era acolo, întipărit în mintea mea: 10102001.

Patru ani mai târziu, priveam cum un bărbat, care purta un costum învechit, scria pe o bucată de hârtie: *Data morții: 10.10.2001*. O găsim dimineața. M-am trezit la ora obișnuită, m-am îmbrăcat în uniforma de școală și mi-am pus niște cereale. Fără lapte, deoarece se stricase în frigidier. Am lăsat deosebită cutia cu lapte și am pus niște apă la fier, mâncând în tot acest timp cerealele Coco Pops. Apoi i-am făcut mamei o ceașcă de cafea neagră și i-am dus-o în cameră. Era încă în pat, întoarsă pe o parte. Avea ochii deschiși, iar așternuturile din față ei erau pătate de vomă. Am așezat ceașca de cafea jos, lângă ac.

– Mamă? am zis eu, cu toate că știam că nu îmi va răspunde.

Nu mai era nimeni acolo. Murise, iar numărul dispăruse. Mi-aminteam, dar când m-am uitat în ochii ei goi nu l-am mai văzut.

Am stat acolo câteva minute, câteva ore, nu mai știu, apoi am coborât cu un etaj mai jos și i-am spus doamnei care locuia în

apartamentul de sub noi. Aceasta a urcat să vadă. Mi-a spus să aştept afară, de parcă nu aş fi văzut deja scena. Idioata, n-a lipsit decât vreo treizeci de secunde, după care a ieşit în grabă din apartament, a trecut pe lângă mine şi a vomat pe casa scării. După ce a terminat, s-a şters la gură cu batista, m-a dus la ea în apartament şi a chemat ambulanţa. Apoi au venit mulţi oameni: oameni în uniformă – poliţişti, paramedici, oameni în costume – cum era şi bărbatul acela care ținea în mână mapa şi scria pe foaia de hârtie; şi o doamnă care îmi vorbea de parcă aş fi fost retardată şi care m-a luat pur şi simplu de acolo, din singurul loc pe care îl cunoşteam.

În timp ce ne îndreptam cu maşina Dumnezeu ştie încotro, repetam întruna în gând. Însă nu erau numere, ci cuvinte. Două cuvinte: *Data morţii. Data morţii.* Dacă aş fi ştiut semnificaţia acestora, i-aş fi putut spune, aş fi putut-o opri, nu ştiau. Oare ar fi avut vreo importanţă? Dacă ar fi ştiut că mai aveam doar şase ani împreună? Ar fi contat? La naiba, tot o drogată ar fi rămas! Nimic pe lumea aceasta nu ar fi putut-o opri. Era dependentă.

Nu-mi plăcea că mă aflam acolo, sub pod, împreună cu Spider. Ştiau că eram în aer liber, însă tot mă simţeam îngrădită, prinşă în capcană. Umplea spaţiul cu braţele şi picioarele lui lungane pe care şi le mişca întruna, aproape contorsionându-se. Şi miroslul acela. M-am eschivat pe lângă el şi am luat-o pe cărare de-a lungul canalului.

– Unde pleci? strigă în urma mea, iar glasul lui răsună în interiorul zidurilor de beton.

– Mă plimb doar, am bombănit eu.

– Am înţeles, zise el, ajungându-mă din urmă. Te plimbi şi vorbeşti, zise el, te plimbi şi vorbeşti.

Ajunsă lângă mine, prea aproape de umărul meu şi se frecă de el. Mi-am continuat drumul, cu ochii în pământ şi cu gluga pe cap. Tenişii mei striveau pietrişul amestecat cu mizerie. Înainta cu paşi mari alături de mine. Cred că formam o pereche haioasă: eu, mică de înăltime pentru cei cincisprezece ani ai mei, iar el, ca o girafă neagră şi drogată. A încercat să sporovăiască o vreme, însă eu nu l-am băgat în seamă. Speram să renunţe şi să mă lase în pace. Nici

o şansă. Cred că trebuie să-i spună omul verde în faţă să dispară şi nici atunci nu ar fi făcut-o.

– Aşadar, eşti nouă pe-aici, nu? m-a întrebat el ridicând din umeri. Te-ai dat afară de la cealaltă şcoală? Ai fost neascultătoare, nu?

Fusesem dată afară de la şcoală, dată afară din ultima mea „casă“ şi din cealaltă, şi tot aşa. Oamenii pur şi simplu nu mă înțeleg. Nu-şti dău seama că am nevoie de libertate. Îmi spun mereu ce să fac. Ei cred că regulile, rutina, măinile curate şi comportamentul adecvat sunt îndeajuns. Habar n-au de nimic.

Spider îşi vâră mâna în buzunar.

– Vrei să fumezi? Am nişte ţigări, uite!

M-am oprit şi l-am privit cum scoate din buzunar un pachet de ţigări mototolit.

– Haide, ia!

Mi-a dat o ţigară şi şi-a aprins bricheta. M-am aplecat şi am tras din ea până s-a aprins, am inhalat fumul. M-am dat repede în spate şi am dat fumul afară.

– Pa!

El trase din ţigara lui ca şi cum ar fi fost cel mai bun lucru din lume, apoi dădu fumul afară afectat şi zâmbi. M-am gândit: „Mai are trei luni, atât. Băiatul ăsta nu face altceva decât să chiulească de la şcoală şi să fumeze pe malul canalului. Halal viaţă, nu-i aşa?“

M-am aşezat pe o grămăjoară de traverse pentru calea ferată. Nicotina mă făcea să fiu mai puţin agitată, însă pe Spider nimic nu reuşea să îl calmeze. Era când ici, când colo, se căţăra pe traverse, apoi cobora de pe ele, făcea echilibristică pe marginea canalului în vârful picioarelor, apoi sărea înapoi pe drum. Mi-am zis: „Aşa va muri, nătarul, sărind de pe ceva şi rupându-şi nenorocitul ăla de gât“.

– Nu stai niciodată locului? l-am întrebat.

– Nu, doar nu-s vreo statuie. Nu-s vreo figură de ceară de la „Madame Tussauds“. Am atâtă energie, frate!

Dădu o mică reprezentărie acolo, în mijlocul drumului. M-a făcut să zâmbesc, nu m-am putut abține. Nu mai făcusem asta de ani buni. Mi-a zâmbit la rândul lui.

– Ai un zâmbet frumos, mi-a zis.

Atâta mi-a trebuit. Nu-mi plac complimentele.

– Dispari, Spider! i-am zis. Dispari!

– Liniștește-te! N-am nici un fel de intenție cu asta.

– În regulă, dar... nu-mi place.

– Nici să te uiți la oameni nu-ți place, nu?

Am ridicat din umeri.

– Oamenii cred că ești cu nasul pe sus. Nu privești niciodată în sus, nu privești pe nimeni în ochi.

– Ei bine, asta-i treaba mea. Am eu motivele mele.

S-a întors și a aruncat o piatră în apa canalului.

– Cum zici tu. Ascultă, n-am să-ți mai fac niciodată vreun compliment. În regulă?

– În regulă, am răspuns eu.

Am început să mă agit. O parte din mine își dorea acest lucru mai mult decât orice pe lume – să am pe cineva cu care să-mi petrec timpul, ca și ceilalți tineri. Cealaltă parte din mine urla să plec naibii de acolo, să nu mă las influențată. Te obișnuiești cu cineva, ba începe să îți și placă, apoi pleacă. În cele din urmă toți pleacă. Îl priveam cum topăia de colo-colo, cum culegea niște pietricele de pe jos și le azvărlea în apă. „Nici să nu te gândești, Jem, mi-am zis. În câteva luni nu va mai fi.“

În timp ce el stătea cu spatele, m-am ridicat fără zgromot de pe grămăjora de traverse și am luat-o la fugă. Fără explicații, fără să-mi iau rămas-bun.

Îl auzeam strigând în urma mea:

– Hei, unde pleci?

Îmi doream să rămână pe loc, să nu mă urmeze. Vocea lui devinea din ce în ce mai slabă, iar distanța dintre noi, din ce în ce mai mare.

– Fă cum vrei, comportă-te așa! Ne vedem mâine, drăguțo!

Capitolul 2

Ticnitol tuna și fulgera. Hotărât lucru, cineva îl scosese din sărite și-acum se răzbuna pe noi. N-aveam voie să ne mișcăm, n-aveam voie să povestim, trebuia să ne ținem ochii pe testul de limba engleză. Aveam la dispoziție treizeci de minute. Ideea e că atunci când cineva îmi impune să fac ceva am o problemă. Îmi vine să îi zic să dispară, pentru că voi face acel lucru când voi avea eu chef. Chiar când vine vorba să fac ceva ce îmi face plăcere. Iar în acel moment n-aveam chef. Să nu mă înțelegeți greșit, știu să citesc, oarecum, însă nu foarte repede. Creierul meu are nevoie de timp să distingă cuvintele. Dacă încerc să citesc repede, totul devine confuz, iar cuvintele nu mai au nici un înțeles.

Oricum, de data aceasta, îmi dădeam toată osteneala. Chiar încercam din greu. Karen, mama mea adoptivă, îmi ținuse deja o prelegere în legătură cu faptul că chiuilisem de la școală. Știți povestea, nu? „A venit timpul să te pui pe treabă... este important să obții o diplomă... viața nu este o repetiție.“ Vorbise cu cei de la școală, cu asistenta mea socială, cu toate persoanele implicate, și m-am gândit că nu avea rost să îmi mai bat capul. Le voi cântă în strună, voi sta liniștită o vreme ca să mă lase toată lumea în pace.

Toți elevii stăteau liniștiți. Își dăduseră seama că Ticnitol era prost dispus și nu voiau să întindă coarda. Mai erau câțiva care se foiau și suspinau, însă, în general, toți stăteau liniștiți și rezolvau testul sau se prefăceau doar, când, pe neașteptate, ceva intrerupse liniștea în încăpere. Ușa fu trântită de perete, gata să iasă din balamale, și Spider dădu buzna înăuntru de parcă ar fi țășnit dintr-un

tun, împleticindu-se, gata să cadă. Cât ai clipi, vraja fu ruptă. Copiii începură să aplaude, să râdă de el și să îl strige în toate felurile.

Țicnitol nu se lăsă impresionat.

– Cum îndrăznești să dai buzna înăuntru așa? Iesi pe corridor și intră în clasă ca un om civilizat!

Spider înaintă în clasă cu un ofstat teatral și-și dădu ochii peste cap.

– Haideți, domnule profesor, doar am intrat deja, nu? Sunt aici.

McNulty vorbea pe un ton jos, dar apăsat, dacă înțelegeți ce vreau să spun, încercând să țină situația sub control.

– Fă cum ți-am spus și o vom lua de la capăt.

– De ce faceți asta, domnule? Nu vreau să fiu aici, dar am venit. Sunt pregătit să învăț, domnule. Apoi ne aruncă o privire batjocoroitoare care fu întâmpinată de sarcasmul nostru. De ce vreți să mă chinuți?

Țicnitol inspiră adânc.

– Nu știu ce te-a determinat să ni te alături azi, oi fi având tu motivele tale. Și-acum, dacă vrei să participe la oră, și sper că asta vrei, trebuie să ieși și să intri în liniște, așa cum te-am rugat. Apoi vom relua lecția.

Se așternu un moment de tăcere. Cei doi continuau să se privească în ochi. Noi, ceilalți, am păstrat tăcerea, curioși să vedem cum avea să se termine totul. Ca niciodată, Spider rămase nemîșcat, uitându-se la Țicnit. Își scutura numai un picior. Apoi se întoarse și ieși pur și simplu din încăpere. Toate privirile din clasă îl urmăriră când ieși, rămânând ațintite asupra ușii. Oare plecase de tot? Se auzi un murmur ușor când el își făcu din nou apariția, umplând cădrul ușii cu înălțimea lui. Era mai calm ca niciodată. Se opri în prag,

– Neața, domnule profesor! zise el, salutându-l din cap pe Țicnit.

– Bună dimineață, Dawson!

În privirea lui McNulty se citea îngrijorarea, deoarece nu știa cum să interpreze supunerea aparentă a lui Spider. Era îngrijorat că obținuse victoria prea ușor. Așeză pe banca lui Spider o hârtie care conținea testul, niște ciorne și un creion.

– Stai jos, băiete, și străduiește-te să faci cât mai bine.

Spider se îndreptă agale către banca lui, în timp ce McNulty se întoarse în fața clasei și se uită la noi.

– În regulă. Voi, ceilalți, liniștiți-vă! Mai aveți douăzeci și cinci de minute. Să vedem de ce sunteți în stare.

Însă apariția neașteptată a lui Spider ne alungase concentrarea. Eram agitați și șușoteam întruna. Toată lumea se foia. În spatele clasei elevii vorbeau între ei. Picioarele scaunelor zgâriau pardoseala. McNulty încerca să ne atragă atenția, încerca să rămână stăpân pe situație.

– Ochii pe test, vă rog! Nu vă mai foiți!

Nu avea nici o sansă.

Cât despre mine, cuvintele din fața mea parcă dansau. Nu aveau nici un înțeles, erau doar niște rânduri, nimic mai mult, de parcă fi fost în chineză sau în arabă. Și asta pentru că nu mă puteam abține să nu mă întreb dacă nu cumva Spider venise pentru mine. Când eram pe malul canalului, am simțit că se înfiripa o oarecare legătură între noi, iar acest lucru mă speriașe. Îl evitasem de-atunci și nu avusesem nici un motiv să cred că Spider s-ar fi gândit la mine, nu până în acel moment. Aș fi putut să jur că, în timp ce se îndrepta către banca lui, mi-a făcut cu ochiul. Cât tupeu! Cine se credea?

După prânz, Țicnitol ajunsese la capătul răbdării. Pe un fundal de gălăgie, râsete, sporovăială, s-a oprit brusc.

– Prea bine, puneti-vă cărțile, creioanele și hârtiile deoparte. Toată lumea. Acum! Ce-avea de gând? Haideți, mai repede! Puteti-vă lucrurile deoparte. Trebuie să stăm de vorbă.

Noi am dat ochii peste cap, am căscat – bine, am priceput, ne va face morală. Ne-am pus lucrurile în genți sau le-am vărât în buzunar, apoi am așteptat să înceapă dojana de rigoare: „Comportament inaceptabil... V-ați lăsat pe Tânjală... Lipsă de respect...“ Însă nu s-a întâmplat așa.

În schimb, a început să se plimbe printre bănci, oprindu-se și spunând ceva fiecăruia dintre noi înainte să treacă la următorul:

– Șomer. Vânzătoare. Gunoi. Când a ajuns în dreptul meu, nu a avut nici o ezitare. Menajeră, a zis el și a trecut mai departe. S-a dus în fața clasei și s-a întors cu fața la noi. Prea bine, cum vă simțiți acum?